

МОТИВИ КЪМ ПРИСЪДА по ВНАХД № 472
по описа на Варненския Окръжен съд за 2023 год.

Въззивното производство е образувано по жалба на адв.Б. Ж. като защитник на обвиняемия В. Д. Ж. срещу Решение № 131, постановено на 24.01.2023г. по НАХД № 3227/2022г. от ВРС, двадесет и седми наказателен състав.

С жаления съдебен акт, обвиняемият **В. Д. Ж.** е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 133, врс чл.129, ал.2 от НК и на основание чл.78а от НК освободен от наказателна отговорност, като му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер от 1000 /хиляда/ лева.

В жалбата се сочи, че решението е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на процесуалните правила и неправилно е приложен материалния закон.

В допълнителни писмени съображения се навеждат доводи в подкрепа на жалбата, които могат да бъдат систематизирани по следния начин:

- съдът е възприел в съдебният си акт фактическа обстановка различна от тази изложена в постановлението на РП- Варна, с което е предаден на съд. Направен е извод, че след като за първи път в мотивите си, съдът приема различни факти по които обвиняемият не се е защитавал, то това е съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита.

- нарушен е материалния закон, тъй като деянието е извършено при условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12 от НК . Позовавайки се на съдебната практика се твърди, че следва да се приема, че е налице противоправно реално нападение с ваденето на спрей от страна на св.С., последвано от неуспешен опит на обв.Ж. да го отнеме и затваряне на вратата на автомобила с цел обвиняемия да се предпази, при което е нанесена увреда на пострадалия .

В заключение на жалбата се иска или връщане на делото на първоинстанционния съд или неговото оправдаване.

Въззивния съд намери, че пред него делото не е изяснено в своята пълнота, поради което проведе съдебно следствие, по време на което изслуша вещите лица дали съдебно – медицинското заключение.

Вещото лице Р. М. – ортопед травматолог разяснява, че движението на малкия пръст е затруднено от самия начин на лечението. Счупен в основата на пръста с едно разместване и с тъгъл, отворен нагоре, като за да се лекува правилно, се имобилизира заедно с третия и четвъртия пръсти в гипсова имобилизация за 27-30 дена. Тя затруднява функцията на ръката за 30 дена, защото е невъзможно да се направи върхов захват с трети, четвърти и пети пръст на палеца и е невъзможно да се направи юмручен захват с пръста. Становището, че има трайно затруднение на функцията на главния крайник за повече от 30 дена, се обосновава защото след свалянето на гипса е необходим период от 10-15 дни и повече , необходими за възстановяване на движенията

на тези стави, на които е ограничено движението, т.е. на които са блокирани движенията - и гривнената става, и ставите на тези три пръста. Ако не се лекува това счупване, ще има ограничение на върховия захват с петия пръст, а също така и няма да може да се изпълнява юмручния захват на ръката, защото петия пръст участва, а всяко движение, докато не зарасне костта, поражда много силни болки, особено първите 10 дена. Без лечение би се стигнало до трайно затруднение на функциите на крайниците и ако не се лекува, ще остане дефицит на 45 градуса.

Заболяването на пострадалия с описаната диагноза, не е повлияло на периода на възстановяване на това счупване. Костният строеж при пострадалия е завършен към момента на инцидента, функциите на ставите са възстановени, заболяването е само в периода на растеж и ограничава израстването на костите. Видимата възраст на пострадалия е оприличено на юношеска, детска възраст. Самото заболяване определя този външен вид.

В хода на съдебните прения представителят на въззивната прокуратура намира жалбата за неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита, че съдът подробно е описал фактическа обстановка, в която не са описани различни факти от описаните в постановлението на ВРП, а по скоро същата е детайлизирана, като и в двата акта е прието, че В. Ж. силно бутнал предната лява врата с цел да я затвори. И именно това стои в основата на последвалото счупване на кутрето на свид. С., защото пръста е останал между колонката на колата и вратата. Прокурора не приема, че действията на Ж. съставляват неизбежна отбрана, тъй като в случая няма доказано реално започнато нападение, тъй като С. е стоял в колата си. Държанието на спрей, не е изисквало активна защита от обв. Ж., още повече, пострадалият е описан като дребен и беззащитен, приличащ на дете. По отношение на причиненото увреждане, аргументира виждане, че същото съставлява средна телесна повреда с оглед пълният оздравителен процес.

Процесуалният представител на обвиняемият, поддържа жалбата в наведените в нея аргументи. Подробен и особен акцент се поставя на това, че ВРС декларативно, е отхвърлил тезата на защитата за действия при условията на неизбежна отбрана. Според защитата безспорно установените факти сочат, че Ж. е пристъпил към действия, с ясните възприятия, че автомобилът се управлява от дете, защото св.С. е изглеждал по този начин. Несъмнено за тях е и факта, че първи е започнал активни действия пострадалият, като е извадил спрей, и с който сам пострадалия твърди, че се е опитал да напръска Ж.. От тук насетне действията на Ж. не са били насочени в никакъв случай към нанасяне на телесно увреждане, а само с една единствена цел, да се предпази от напръскването. А неуспорим факт, се явяват и последващите действия на пострадалия, че агресивното му поведение е продължило и след оттеглянето му от автомобила.

Обвиняемият Ж. в своя защита се придържа към становището на защитника си.

В последната си дума обвиняемият моли да бъде оправдан.

Въззивният съд, като обсъди направените с жалбата възражения, съобрази становищата на страните заявени в съдебно заседание и след като извърши цялостна служебна проверка на решението съгласно чл. 314, ал. 1 от НПК, намери за установено следното:

С Постановление за освобождаване от наказателна отговорност и налагането на административно наказание обвиняемият **В. Д. Ж.** е бил привлечен към отговорност за деяние по чл. 133, вр с чл.129,ал.2 от НК.

Настоящият състав на окръжния съд намира въззивната жалба за основателна относно приложението на материалния закон, като счете, че в хода на производството са събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи категоричен извод, че обвиняемият е осъществил деянието при условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12,ал.1 от НК, поради което отмени изцяло Решение № 131, постановено на 24.01.2023г. по НАХД № 3227/2022г. от ВРС, двадесет и седми наказателен състав и постанови нова присъда, с която го призна за невинен и оправда по възведеното и обвинение, по следните съображения:

Първоинстанционният съд е провел съдебно следствие, в което е положил дължимата грижа с допустими доказателствени способности да установи обективната истина. За да постанови решението си, контролираната инстанция е изяснила всички правно значими обстоятелства, свързани с действията на обвиняемият и пострадалият, както и условията при които е възникнал конфликта между тях. По предвидения в НПК ред са били проверени множество гласни и писмени доказателства, които в обаче в по - голямата си част са не са обсъдени внимателно. Въззивният съд след провеждането на съдебно следствие намирайки, че делото е изяснено в нужната пълнота, намира за установени следните релевантни факти:

Обвиняемият **В. Д. Ж.** е роден на 27.02.1954г. в гр. Варна Той е български гражданин, с висше образование и е женен. Не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК, реабилитиран по право на основание чл.86, ал.1 от НК, за извършено престъпление по чл.122, ал.1 от НК. Притежава ЕГН *****. Св. П С., /23г./, страда от вроден хипофизарен нанизъм, поради което имал умалени ръст и тегло: висчина 128 см. и 45 кг. Към момента на деянието работел като доставчик на храна в „ХХ Деливъри БГ“ ЕООД. На 15.04.2020г., около 12:40 ч., св.П С. управлявал собствения си лек автомобил “Пежо“ с рег. № ТХ1252ХВ, с който извършвал доставки, и се придвижвал по ул.“Цариброд“ в посока ул.“Ал. Дякович“ в гр.Варна. Автомобилът му бил облепен с рекламни стикери „Takeaway“. На кръстовището между двете улици св.С. установил ограничено движение поради асфалтиране на участъка. Спрял автомобила и зад него се образувала колона от други автомобили. Непосредствено зад него спрял лек автомобил марка “Мерцедес“ с рег. № *****, управляван от обв.В. Ж., а следващия автомобил б и л “Опел Астра“, обозначен с надпис

„Полиция“, управляван от св.И. И.- началник на отдел „Разследване“ в ОД на МВР-Варна. С. не можел да продължи пътя си, затова отворил предна лява врата и с ръка подал сигнал към обв.Ж., да се върне назад, след което привел автомобила в движение на задна скорост, но тъй като нямало реакция от Ж. спрял. Обв.Ж. от своя страна възприемайки поведението на С. излязъл от автомобила и отишел да този на С., който междувременно отворил вратата на водача и спуснал левия си крак на земята. С приближаването Ж. възприел ниския ръст на С., помислил, че е дете и го попитал на колко е години и има ли право да управлява автомобил, дори поискал документи. Св. С. му отговорил, че има право да управлява автомобил, но че друга информация няма да му даде. Обв.Ж. счел, че няма да се разправя с дете и бутнал вратата на водача, но същата не се затворила, тъй като кракът на С. бил извън автомобила, пък и той придържал вратата и с ръка. С., прибрал кракът си и тъй като имал сълзотворен спрей за самозащита в автомобила решил да го използва срещу Ж.. Пресегнал се, взел го и насочвайки го към Ж. и с думите към обвиняемия да внимава какво прави се опитал да пръсне, но спреят не сработил. Тогава за да се предпази Ж. бутнал по силно отворената врата. При нейното затваряне бил наранен малкият пръст на лявата ръка на С., но той в този момент не изпитал болка. Обв. Ж. се обърнал с гръб, отдалечил се на няколко крачки, но усетил, че св.С. излиза от автомобила си и се обърнал . Тогава св.С. го напръскал със спрея в лицето, а обв.Ж. успял да хване дясната му ръка. Св. С. извикал, че ще се обади в полицията и бръкнал в левия си джоб. В този момент усетил силна болка в областта на кутрето на лявата ръка. Успял да вземе телефона си и в 12:48ч. се обадил на тел.112. През това време обв.Ж. отишъл в автомобила си и взел шише с вода, за да се измие от спрея. Случилото се било възприето от св.И. И., който видял разправията между обвиняемия и пострадалия и бутане на вратата в двете посоки. След като Ж. измил очите си, качил се в автомобила си и потеглил. По късно се освидетелствал при съдебен лекар, който установил зачервяване и оточност по клепачите на двете очи и в областта двете скули, както и увеличена слъзна секреция. Св. Ив.И. подал сигнал в ОД-МВР-Варна и на място пристигнал полицейски екип на Първо РУ-ОД на МВР-Варна, в състав св. Р. Д. К. и И. П. Д.. Още същия ден св.С. посетил спешен център на МБАЛ „Св.Анна-Варна“, където при проведените му клинични прегледи и рьо графия на лявата ръка било установено счупване на проксималната фаланга на пети пръст на лявата ръка, травма на пръсти. Била извършена репозиция и поставена гипсова имобилизация на 3-ти, 4 – ти и 5-ти пръсти на лявата ръка. На същия ден - 15.04.2020г., в около 16:50 ч. на св.С. била извършена съдебно медицинска консултация и издадено удостоверение №42/15.04.2020г. от съдебен лекар - С. М., с установени увреждания от клиничния преглед и на базата на медицинската документация- контузия на лява ръка, ожулване а лицето и счупване на пети пръст на лявата ръка с разместване на фрагменти по ширина. След като С. подал оплакване за случилото се в полицията, на основание чл.212, ал.2 от НПК, било образувано ДП № 537 по описа на Първо

РУ за 2020г.

Съгласно назначената по делото съдебно-медицинска експертиза /СМЕ/ /л.95-100 от ДП/ на 15.04.2020г. П. Св. Ст. е получил контузия на лява ръка, ожулване на лицето, счупване в основата на 4 проксималната /горната/ фаланга на пети пръст на лявата ръка с разместване на фрагменти по ширина. Това счупване е получено по общия механизъм на удар с или върху твърд тъл предмет и би могло да бъде получено в условията на притискане между две повърхности, но не би могло да се получи при хващане за китката на лявата ръка. Травматичното увреждане е обусловило трайно затруднение в движението на левия горен крайник за период от около 1,5 месеца. Контузията на лявата ръка и ожулването на лицето обуславяли временно разстройство на здравето неопасно за живота. В заключението е посочено още, че П. Св. Ст. е с поставена диагноза вроден хипофизарен нанизъм, характеризиращ се с нисък ръст, забавен растеж на костната система от 3-6г. по-малка от календарната, като след достигане на крайния ръст не се установяват нарушения в строежа на костната система.

В съдебно заседание вещите лица са подържали заключението.

В хода на досъдебното производство е приобщена справка от „Национална система 112“ гр. Варна рег. № 10582р-556 от 10.03.2021г., както и вещественото такова – 1 брой СД диск с надпис № 10582р-556 от 10.03.2021г., екз. 2, съдържащ 1 звуков файл и 6 електронни картона на подадени сигнали от св.С. на 15.04.2020г.

По делото е приобщена справката съдимост, ведно с бюлетин за обв. Ж., от която е видно, че той е осъждан – с присъда по НОХД №1106/2012г. по описа на ВОС, влязла в сила на 18.02.2014г. за деяние по чл.122, ал.1 от НК, като му било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, отложено на основание чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от три години, реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1, т.1 от НК.

Горната фактическа обстановка, ВОС прие за безспорно установена въз основа на гласните доказателства по делото - обясненията на обвиняемия депозирани пред първоинстанционния съд, от показанията на св. П С., на свидетеля И. И., включително приобщени чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.4, вр.ал.1 от НПК; от показанията на св. Р. И., Р. Д. К. и И. П. Д.; от заключението на СМЕ и депозираните разяснения в съдебно заседание, писмените доказателства - медицинска документация и изследвания, справка за съдимост, ведно с бюлетин и останалите приобщени по реда на чл.378, ал.2 вр. чл. 283 от НПК., както и приобщените на електронен носител; справка от „Национална система 112“ гр. Варна рег. № 10582р-556 от 10.03.2021г., както и вещественото такова – 1 брой СД диск с надпис № 10582р-556 от 10.03.2021г., екз. 2, съдържащ 1 звуков файл и 6 електронни картона на подадени сигнали от св.С. на 15.04.2020г.

Съдът кредитира показанията на П С., частично на И. И., Р. И., Р. Д. К. и И. П. Д.. Същите са последователни, непротиворечиви, кореспондиращи с

писмените доказателства по делото, и взаимно допълващи се.

Изрично следва да се упомене, че от показанията на св.И. И. съдът не кредитира показанията му, че обвиняемият е дърпал пострадалия, тъй като самия С. не съобщава такъв факт. Очевидно е , че св. И. няма как да е „възприел“ повече от това от което съобщават участниците в събитията – пострадалия и обвиняемият.

ВОС кредитира изцяло обясненията на обв.В. Ж. депозирани в хода на съдебното следствие. Настоящия състав на съда намира, че обясненията на обвиняемия са в пълен унисон с останалите гласни и писмени доказателства . За разлика от ВРС отчита, че именно те са довели до приобщаването на показанията на пострадалия по реда на чл. 281,ал.5 НПК, незнайно защо само за единият от разпитите му. Обясненията на обвиняемия не са в противоречие с показанията на св.П С., който сочи, че обвиняемият е предприел бутане на вратата на автомобила на пострадалия. По скоро са противоречиви твърденията на С. в досъдебното производство, относно времето кога обвиняемия е извил ръката на пострадалия с която той е държал спрея /15.04.2020 – непосредствено преди нараняването, а на 02.02.2022 – след нараняването/ Очевидно такива телодвижения по показанията на самия пострадали и обясненията на обвиняемия са предприети, след като С. е получил нараняването в момента на ефективното му използване на спрея. Съдът изцяло кредитира показанията на свидетеля П С., който потвърждава, че в първоначалния момент обвиняемия е имал претенция за правото му да управлява МПС, свързано с видимата му възраст. Бутването на вратата от страна на подсъдимия за да сложи край на разправията го е провокирало да използва спрея и именно това му поведение е в основата на второто по ред и по силно по интензивност затваряне на вратата.

Интерпретациите на ВРС извън факта на уведомяването на националната система за спешни повиквания - 112 излизат от рамките на фактическото обвинение описано в Постановлението за предаването на обвиняемия на съд поради, което и не могат да обосновават друг правен извод, освен този до който достига настоящия състав на съда, за което ще стане реч и по долу. Извън посоченият аргумент е факта, че запис на който се позовава ВРС отразява времето след деянието предмет на делото и след като обвиняемия е бил напръскан със спрея, поради което не може да послужи за изводи относно характеристиките на извършеното от него.

Правилно е виждането на ВРС за характера на телесното увреждане. Същото се определя с оглед пряко причинените наранявания, като се вземе предвид и оздравителния процес в своята цялост. В случая,оздравителния процес за С. е приключил 10-15 дни след 30 дневна гипсова имобилизация, което съгласно съдебната практика покрива юридическия критерий за средна телесна повреда по смисъла на чл.128,ал.2 от НК.

Съдът кредитира и всички приобщени по делото писмени доказателства, тъй като същите са непротиворечиви по между си и кореспондиращи с

приетата по делото за установена фактическа обстановка.

При сходна фактическа обстановка ВРС е направил заключението, че обв. В. Д. Ж. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.133, вр.чл.129 ал.2, вр. ал.1 от НК,

Както бе посочено ВОС не се съгласява с този извод. Първоинстанционният съд, позовавайки се на теорията и съдебната практика се е опитал да мотивира осъдително решение, но подбрения подход е вътрешно противоречив и неубедителен. Описана е фактическа обстановка, в която ВРС е приел за доказано, че обвиняемият се е опитал да вземе спрея от пострадалия преди деянието /второто затваряне на вратата/, но е дал неправилна цялостна оценка на деянието.

От обективна страна ВРС е приел, че деянието е извършено чрез действие, а от субективна страна извършено при форма на вината непредпазливост по смисъла на чл. 11, ал. 3 от НК, под формата на несъзнавана непредпазливост /небрежност/, тъй като обв.Ж. не е целял пряко настъпването на общественноопасните последици, не е предвиждал настъпването на престъпния резултат, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. По нататък ВРС е коментирал, че целта на Ж. е била непосредствено да попречи на излизането на С. от автомобила. „Обв.Ж. не е могъл да знае, че св.С. ще постави ръката си между вратата и купето на автомобила, но е имал възможност да възприеме пострадалия и неговото местоположение - седнал на предна лява седалка, на отворена врата, като част от тялото му е било дори извън автомобила, и да предвиди, че при рязкото натискане и затваряне на вратата отвън, е възможно да го удари или притисне и по този начин да го нарани“. Пзовавайки се на Постановление № 12 от 29.XI.1973 г. по н. д. № 11/73 г. на Пленума на ВС, ВРС съдът е приел, че в „създалата се ситуация е очевидно, че обвиняемият първи е предприел нападение спрямо св.С. като се е приближил до автомобила му, заявил му , че няма право да управлява автомобил, като дори е влязъл в ролята на орган на реда, искайки му документ удостоверяващ правоспособност да управлява МПС, след което блъснал вратата на автомобила му, а при опитите на св.С. да излезе от автомобила, натискал вратата отвън, за да не му позволи да го стори“ По нататък разсъжденията: „...И въпреки, че обв.Ж. е успял да извие ръката му, държаща спрея, впоследствие той е продължил да натиска вратата отвън, за да не му позволи да излезе от автомобила. Тъй като в този момент, нападение от страна на С. обективно не е съществувало“

Посоченото, не съответства нито с възприетата от прокуратурата фактическа обстановка обосноваваща обвинението, нито с правната доктрина добре развита и в Постановление № 12 от 29.XI.1973 г. по н. д. № 11/73 г. на Пленума на ВС, по следните причини:

Още в постановлението на ВРП от фактическа страна е описано поведение от страна на обвиняемия типично и характерно за деяние извършено при условията на неизбежна отбрана. В изводите на прокуратурата

и на съда няма обосновка нито на т.нар мнима неизбежна отбрана, нито на провокация на нападение от страна на обвиняемия.

В посоченото Постановление №12 е записано : „Неизбежната отбрана предполага нападение, което не е позволено от закона. Затова, когато „отбраняващият се“ съзнателно провокира с активни действия нападение с цел да лиши от живот или да причини телесна повреда на определено лице, не може да се позовава на неизбежна отбрана, а ще отговаря на общо основание. От друга страна, на деянията, извършени при неизбежна отбрана, не може да се отговори с неизбежна отбрана, тъй като нападнатият има право да се защитава и неговото деяние е правомерно“ По делото от нито един акт /телодвижение/ на обвиняемият не може да се изведе, че е имал за цел да причини телесна повреда, за да е налице провокация. Следва да се отчита и факта, че първото бутване на вратата е било толкова леко, че не е довело до никакви наранявания, дори пострадалия не твърди да е изпитал болка. На следващо място не трябва да се забравя, че деянието извършено в условията на неизбежна отбрана е умишлено, както и че тя е допустима и относно наказателно неотговорно лице. Първоначално предприетите действия от страна на обвиняемия които се свеждат до изпозването на думи не съдържащи никакви заплахи за употребата на сила и се потвърждават от самия пострадал, не може да се интерпретира нито като нападение, нито като провокация към такова и то с цел причиняването на телесно увреждане. Правилна е била преценката на обвиняемия, че правомерно или не, лице със външен вид на дете или тинейджер /според заключението на СМЕ / което управлява МПС не следва да бъде обект на „внимание“ от повече от необходимото с направената му забележка, да спре действията си по придвижването на автомобила. Впрочем, не бива да се отрича и заетата гражданска позиция на обвиняемия, определяйки я като изземване на функции на контролен орган. А пострадалия ясно обяснява защо и как е реагирал на тази изключително вербална намеса, въз основа на обременения си житейски опит, като взел спрея за самозащита и се е опитал да напръска Ж.. С това той е предприел непосредствено нападение, което е възприето от обвиняемият. Дали се е опитвал обвиняемият да отнеме спрея /очевидно неуспешно/ преди да блъсне вратата или пък го е сторил след това, е без значение за действителността на нападението. Именно за това и без този детайл ВРП е описала нападение от фактическа страна в Постановлението за освобождаване от наказателна отговорност, което е убегнало от вниманието на съда. Тук е мястото и да се напомни, че деянието е възможно да е непредпазливо само ,ако обвиняемия е действал в състоянието на мнима неизбежна отбрана, при условията на неизвинителна грешка. Разясненията в тази насока в Постановление №12/73г на Пленума на ВС са недвусмислени: „Допускат се нарушения на закона и при квалификация на деянията, извършени при мнима неизбежна отбрана, т.е когато деецът поради грешка относно действителността на нападението причини другиму смърт, телесна повреда и др. Някои съдилища приемат, че в тези случаи има извършено умишлено престъпление. Изпуска се обстоятелството, че деецът

действия при грешка, като смята, че е нападнат или съществува реална съществена заплаха от нападение, каквато всъщност няма, и че той има право на самоотбрана. Грешката изключва умисъла за извършване на престъпление, защото деецът не съзнава, че върши общественонеопасно деяние. В зависимост от това обаче, бил ли е длъжен и могъл ли е да предвиди, че няма нападение, тя е извинителна или неизвинителна. Ако е извинителна, деянието е случайно и деецът не носи наказателна отговорност. Когато грешката е неизвинителна, то е непредпазливо и за него в предвидените от закона случаи деецът носи наказателна отговорност. А за да е налице грешка относно действителността на нападението, респективно грешка относно обществената опасност на деянието, е необходимо по същество обективно да бъде установено, че деецът, без да е имал основание, е бил уверен, че се отбранява срещу едно непосредствено противоправно посегателство. Ако няма тази увереност, а само е предполагал или допускал, че има нападение, ще е налице евентуален умисъл за престъпление“ От посоченото е видно, че разсъжденията на ВРС, вероятно и на ВРП относно субективната страна на деянието знаел ли обвиняемият, че св.С. ще постави ръката си между вратата и купето на автомобила, и могъл ли е и бил ли длъжен да предвиди настъпването на общественонеопасните последици е без значение за правилното приложение на материалния закон.

Преценявано в горните параметри, деянието на обвиняемият следва да бъде прието като извършено в условията на неизбежна отбрана, което изключва неговата общественонеопасност, т.е. същото не съставлява престъпление.

Горният извод изграден въз основа на събраните по делото доказателства, обосновава приложението на разпоредбата на чл.304 от НПК, поради което и съдът призна обв. В. Д. Ж. за невинен в това, че на 15.04.2020г. в гр. Варна, да е причинил на П. Св. Ст. по непредпазливост средна телесна повреда, изразяваща се в счупване в основата на проксималната фаланга на пети пръст на лявата ръка с раз местване на фрагменти по ширина, което е обусловило трайно затруднение в движението на левия горен крайник за период от около 1,5 месеца и го оправда по обвинението по чл. 133 вр.чл. 129, ал. 2 вр.ал. 1 от НК

По горните съображения съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: